

Kjære ukjente

Dette er noen linjer til deg. Du får plass og rom i en for deg ukjent tekst, etter din egen tid. Jeg har aldri møtt deg, og vet ikke navnet ditt – men jeg så deg i en annen manns smertefulle blick over kjøkkenbordet, i et hastig kast med hodet, i sammentrekningen av de to rynkene mellom brynene.

Selv om jeg har vært full av lengtende, kjærlighetsfulle, ømme og hengivne følelser, erotisk pirrende følelser, så var det *deg* jeg tenkte på når jeg slukket lyset for natten. Det var *deg* jeg tenkte på da jeg gikk på badet i dag tidlig, og det var *deg* jeg tenkte på når jeg senere fjernet neglelakken, når jeg så den enslige spurven spise frøene som jeg har lagt ut på verandaen. Jeg ser deg i mitt indre, et ungt menneske, en ung mann. Av en eller annen grunn så ser jeg for meg firskårne hender, og et ganske firskåret ansikt – selv om kanskje dine hender var lange og smidige, og kanskje din ansiktsform var buet.

Jeg ser deg knuget sammen, presset sammen, med svakere og svakere livskraft til å leve opp til dine egne eller andres krav og forventninger, med stumme og krasse og tunge og dønn fortvilte ord til en psykiater du viste tillit til ved å be om hjelp. Nærmere og nærmere kommer du ditt dødstidspunkt. Du valgte døden. Du samlet all din livskraft og styrke til å avslutte med en eksplosjon. Nærmere og nærmere et vulkanutbrudd kom du – og du valgte å ta styringen over undertrykkningen av dine krefter. I stedet for å nærme deg galskapens kaos som du visste måtte komme – så tok du hagelen og lot den fylle munnen din. Med halve hjernen blåst ut, så forlot du det kjente – livet – og har begitt deg ut på sjelens reise.

Det er mange som sørger over deg nå. Både livet ditt har gjort inntrykk og din bortgang har gjort inntrykk. Du har skrevet avskjedsbrev – nydelig avskjedsbrev, fortalte mannen ved kjøkkenbordet meg. Hvorfor tok han livet sitt, spurte jeg. Den totale utmattelsen, utbrenthet, en total livstretthet, svarte han forpint.

Men jeg tenker at det å ta avskjed med mennesker som er glad i deg, å planlegge det beste stedet for hvor hjernemassen skal spres, krever en sterk besluttsomhet og en stor kraft – den samme kraft som vi kaller livskraft – du tok farvel med vakre, vare ord og et smell. Kanskje er det slik at de som virkelig vet hva livskvalitet er, er også de som har

kraft til å velge livet bort når man til slutt erkjenner at det ikke er noe annet sted enn døden som kan innebære en flukt fra selvet, ingen samtaler, begjær, tanker, følelser, reiser, relasjoner å flykte i? Ingen stillhet, kontemplasjon, uttrykk eller inntrykk. Ingenting. Når det er ingenting igjen – kun byrden med å leve – da valgte du døden.

Jeg kjente deg ikke, så jeg kan ta helt galt. Du kan ha opplevd det annerledes – men det er slik jeg opplever at det var for deg. Jeg mener jeg så det over kjøkkenbordet her, i smerten i min besøkenes blick, i kastet han gjorde med hodet. Selv om du er død, så lever du i vår bevissthet. Du har gitt oss et nytt syn på livet du levde, på vår egen kamp for å leve og på valg om å dø.

Jeg kunne ønske at jeg hadde møtt deg, sett hendene dine, ansiktsformen din, sett smilet ditt. Jeg tror du må ha vært vakker. En mann som skriver vakre brev, som søker hjelp, som kjenner livet på kropp og sinn, som tar u-gjenopprettelig valg, som har tillit til det valget og til det ukjente. Hvis jeg hadde møtt deg, og hadde jeg visst det jeg nå ”vet” om deg, så hadde jeg sittet stille nær deg, så hadde jeg stille og forsiktig spurt deg om du ville ha fortalt meg et eventyr fordi du ville ha hatt noe å gi meg. Jeg tror du kunne ha fortalt meg et eventyr som bare et ungt menneske kan fortelle det. Nå har du blitt en liten del av meg, slik du har blitt en litt større del av min gjest ved at han har hatt det tungt i flere dager. Det er godt å vite at han vil være der for mannen som bodde sammen med deg. Gjesten min forteller at du var myk, i en verden der unge mennesker lærer å leve kuert under tøffe masker og klisjer, i en verden hvor unge menn lærer å være kalde, skjule sårbarhet og stivner og nesten blir døde, blinde og tomme. Du så denne verdenen, og protesterte. Derfor vil jeg ha deg med i skrittene mine i solskinnet ute. For å ha et indre bilde av deg når jeg selv er omsluttet av varme og lys. Jeg vil bære minnet om deg en stund på min vei ut i min hverdag. Hvil i fred, du ukjente. Det er over nå.